

רע"פ 3836/15 - מוסא סעד נ' עיריית נהרייה

רע"פ 3836/15 - מוסא סעד נ' עיריית נהרייהעליון

רע"פ 3836/15

מוסא סעד

נגד

עיריית נהרייה

בבית המשפט העליון

[08.06.2015]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 16.4.2015, בעפ"א 39435-02-15, שניתן על-

ידי כב' השופטת ת' שרון נתנאל

המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ת' שרון נתנאל), בעפ"א

39435-02-15, מיום 16.4.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט השלום בעכו (כב'

השופט ז' סאלח), בעמ"א 27329-12-14, מיום 11.1.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש נרשם דו"ח חניה, לפי סעיף 8(א) לחוק העזר לנהריה (העמדת רכב וחנייתו), התשל"ט-1979 (להלן: חוק

העזר), על-פיו, ביום 18.10.2012, בשעה 11:50, החנה המבקש אוטובוס, במקום שאינו מותר לחניית אוטובוסים, ברחוב

קרן היסוד בנהריה.

3. ביום 17.9.2014, נשלחה למבקש הודעה שכותרתה "דרישת תשלום תזכורת חוב" (להלן: דרישת התשלום), מטעם

חברת שוהר, מתוקף תפקידה כגובת מס מטעם עיריית נהריה. בגדרי הודעה זו, נדרש המבקש לשלם את סכום הקנס

המצטבר (אשר כולל את סכום הקנס המקורי, ריבית פיגורים, והוצאות גבייה), בגין דו"ח החניה אשר ניתן לו שנתיים קודם

לכן. רק בשלב זה הגיש המבקש לבית משפט השלום בעכו בקשה לביטול דו"ח החניה, ובקשתו נדחתה, בהחלטה מיום

11.1.2015. נקבע בהחלטת בית המשפט, כי "אינני סבור שיש למבקש הגנה של ממש", ו"מכל מקום, הבקשה מוגשת

כחלוף כשנתיים ואינני מוצא כי קיים לכך הצדק סביר".

4. המבקש ערער על החלטתו זו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בחיפה. המבקש טען בערעורו, בין השאר, כי לא ידע כלל על הגשת הדו"ח נגדו, אלא עד שהתקבלה דרישת התשלום. לאחר ששמע את טיעוני הצדדים, שוכנע בית המשפט המחוזי, כי "הדו"ח נשלח אל [המבקש], לכתובתו בה הוא מתגורר, לדבריו הוא, מזה כ-14 שנים". ועוד הוכח, כי נשלחו אל המבקש, בדואר רשום, תגובתה של המשיבה לפניית המבקש; וכן מכתב התראה ובו דרישה לתשלום החוב, מחודש יולי 2014. צוין, בהקשר זה, כי דברי דואר אלו סווגו כדואר ש"לא נדרש", מאחר שהם לא נלקחו על-ידי המבקש. עוד קבע בית המשפט המחוזי, כי אין בטענותיו של המבקש לגופו של עניין "משום הגנה כלשהי". עיון בצילום שהגישה המשיבה, מעלה כי המבקש החנה את האוטובוס במקום שאינו מסומן כמותר לחניית אוטובוסים, וחלק מסויים מן האוטובוס אף חנה במקום בו צבועות אבני השפה של הכביש באדום-לבן, "היינו - במקום בו גם לרכב פרטי אסור לחנות". בית המשפט המחוזי דחה את הטענה, לפיה המבקש רשאי היה להעמיד את האוטובוס במקום, במשך כ-10 דקות, לצורך העלאה והורדת נוסעים. נקבע, בהקשר זה, כי: "סעיף 8(א) לחוק העזר, הוא סעיף שיוחד לאוטובוסים, ולכן הוא גובר על סעיף 5(א) לחוק העזר, שאליו התכוון [המבקש] בטענתו (ואשר גם בתנאיו לא עמד)".
- הבקשה לרשות ערעור
5. בבקשה שלפניי חוזר המבקש על הטענה, כי האיחור בהגשת הבקשה לביטול הדו"ח, נגרם "באחריות [המשיבה]", ולא באחריות המבקש". עוד נטען, כי היה על פקח החניה מטעם המשיבה למסור את הדו"ח שנרשם למבקש באופן ישיר. לשיטתו של המבקש, סעיף 8 לחוק העזר "מחייב חניה מוחלטת", וכי בנסיבות דנן, "היה צריך להבדיל בין זה [...] לבין לקחת נוסעים במשך עד 10 דקות". לפיכך, נטען על-ידי המבקש כי הוא היה רשאי להעמיד את האוטובוס במקום. דיון והכרעה
6. דין הבקשה להידחות. הלכה היא, כי היעדרות לבקשה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים ויוצאי דופן, המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל ורחבת היקף, בעלת השלכות החורגות מעניינם הקונקרטי של הצדדים לבקשה, או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי אשר נגרם למבקש (רע"פ 2472/15 שוורצמן נ' מדינת ישראל (21.5.2015); רע"פ 3208/15 הקרי נ' מדינת ישראל (11.5.2015); רע"פ 5166/14 קרופצקי נ' מדינת ישראל (5.5.2015)). לאחר עיון בבקשה שלפניי ובצירופותיה, לא מצאתי, כי בנסיבות העניין מתקיימת אחת (או יותר) מבין העילות המצדיקות מתן רשות ערעור, ודי בכך על מנת לדחות את הבקשה.
7. אתייחס, למעלה מן הנדרש, למקצת מטענותיו של המבקש. אשר לטענת המבקש, כי לא ידע על דבר הדו"ח שהוגש נגדו, שוכנעתי, כי המבקש לא הרים את הנטל לסתור את "חזקת המסירה", אשר קמה משהציגה המשיבה אישור אלקטרוני המעיד על משלוח הדו"ח בדואר רשום. על משמעה של "חזקת המסירה" עמדתי ברע"פ 106/15 קריב נ' מדינת ישראל (20.1.2015), באומרי כי:

"מחוקק המשנה קבע את 'חזקת המסירה', אשר לפיה, בעבירות מסוימות, משלוח הודעה או הזמנה למשפט, באמצעות דואר רשום, מעביר את הנטל אל כתפי הנמען, להוכיח כי הוא 'לא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל' (ראו גם: רע"פ 8626/14 סמארה נ' מדינת ישראל (10.2.2015)).

על יסוד האמור לעיל, נראה כי המבקש היה ער לקיומם של דברי הדואר הרשום שנשלחו אליו מאת המשיבה או מי מטעמה, אך הוא נמנע מלאסוף אותם, בכוונת מכוון. מכל מקום, המבקש לא העלה כל טענה, לפיה מחדלו נגרם "מסיבות שאינן תלויות בו".

8. עוד נטען על-ידי המבקש, כי שגו הערכאות הקודמות בקביעתן, כי הוא לא היה רשאי להעמיד את האוטובוס במקום בו העמידו, אף לצורך העלאה והורדת נוסעים. גם בטענה זו של המבקש אין ממש. סעיף 8(א) לחוק העזר, אוסר העמדת אוטובוס ברחוב, אלא במקום שהוגדר כמקום עצירה לאוטובוסים, בקובעו כי:

"לא יעמיד אדם ולא ירשה לאחר להעמיד אוטובוס ברחוב אלא במקום שנקבע כתחנת אוטובוסים והמסומן בתמרור כפי שנקבע בהודעה, הנושא עליו את מספרו של קו האוטובוסים או הודעה שהתחנה מיועדת להורדת נוסעים בלבד".

בניגוד לטענתו של המבקש, אין בסעיף זה כל הבחנה באשר לתכלית העמדת האוטובוס על-ידי הנהג ברחוב. כשם שאסורה חניה מלאה של האוטובוס שלא במקום שהותר לכך, כך, על-פי הסעיף האמור, אסורה גם עצירתו של האוטובוס במקום זה, ולו לפרק זמן קצר.

9. לפיכך, דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

ניתנה היום, כ"א בסיון התשע"ה (8.6.2015).